

opdrages, en Forskrift, der ikke er uden Analogie i den hidtil gjældende Lovgivning, navnlig den 30. April 1824, § 13, og som, hvad man end har indvendt imod den, dog vistnok maa ansees for ret heldig, og antages i det Væsentlige at fyldestgjøre sit Niemed. Men hertil maa da ganske vist knyttes, hvad den omhandlede Paragraph ogsaa indeholder, at den saaledes tagne Beslutning senere skal kunne forandres ved Ægtefælsfælles Overenskomst. Alt dette og overhovedet hele den tidligere vedtagne Paragraph skal nu, efter det andet under Nr. 1 stillede Ændringsforslag blive staaende, og kun dertil soies den nærmere Bestemmelse, at Børnene i ethvert Tilfælde skulle opdrages i en Troesbekjendelse, til hvilken En af Forældrene hører, eller i Folkekirkens Tro. Naar jeg tillader mig at anbefale dette Ændringsforslag til Thingets Billigelse, er det ikke saameget, fordi jeg lægger Vægt paa, at et tilsvarende Forslag tidligere er fremkommet, som, fordi jeg troer, at en saadan Forskrift hviler paa en rigtig og sund Grund. Ligesom Staten paa den ene Side maa erkende, at det er dens Pligt, ikke blot at vage over Børnenes intellektuelle Udvikling, men ogsaa at have Indseende med deres religiøse Opdragelse, saaledes bør den paa den anden Side agte Forældrenes naturlige Berettigelse til at tage Bestemmelse herom; men det er klart, at en saadan Berettigelse ingen Gyldighed har, naar Forældrene ledes af religiøs Indifferentisme, og dette vil i Almindelighed være Tilfældet, naar de ville lade Børnene opdrage i en Tro, der hverken er Faderens eller Moderens. Det kan derfor uden Tvivl med Føie foreskrives, at Børnene i ethvert Fald skulle opdrages i en Troesbekjendelse, hvortil En af Forældrene hører; men jeg vilde dog have overveiende Betænkelse ved en saadan Forskrift, naar der ikke udtrykkeligt blev tilføjet: „eller i Folkekirkens Tro“. Jeg skal ikke gjentage, hvad der i den Anledning deels tidligere, deels atter idag er blevet sagt, og som forekommer mig temmelig afgjørende;

men jeg vil kun tillade mig den Bemærkning, at, hvis det, saaledes som tidligere har været bragt i Forslag under Forhandlingerne om Lovudkastet angaaende de i blandede Ægtefælsfamilier fødte Børns religiøse Opdragelse, ubetinget gjordes til Regel, at sige Børn skulde opdrages i en Troesbekjendelse, hvortil En af Forældrene hører, maatte heraf følge, at, naar ingen af Forældrene bekjendte sig til Folkekirkens Tro, vilde de ikke være berettigede til at lade deres Børn opdrage i denne Tro, hvilket baade vilde være en paafaldende Afvigelse fra den hidtil gjældende Lovgivnings Grundsætninger, og derhos i og for sig være høist unaturligt. Man kan vel sige, at der ikke kan være nogen ret levende religiøs Sands, intet dybt religiøst Liv hos Forældre, som ønske deres Børn opdragne i Folkekirkens Tro, uden at de selv bekjendte sig til samme, og Rigtigheden af denne Bemærkning lader sig neppes nægte; men det kunde dog let være, at Ægtefællerne ikke finde tilstrækkelig Opfordring til at forlade deres fædrene Tro, og alligevel kunne, med Hensyn til vore sociale Forhold, have meget vigtige Grunde til at ønske Børnene opdragne i Folkekirkens Tro, den Tro, hvortil det langt overveiende Fleertal af Folket bekjender sig. Og, hvis de nu nærede og udtalte dette Ønske, vilde det da ikke være aldeles unaturligt, at Staten traadte imellem og sagde: „Nei, det maae I ikke“, et Forbud, der ogsaa vilde være i Strid med Grundlovens Aand, forsaavidt Folkekirken deri er fremstillet som den Kirke, der understøttes af Statens Midler, til hvilken samtlige Statens Borgere, uden Hensyn til deres Tro, maae yde Bidrag. Det bør derfor uden Tvivl være Forældrene overladt, i de omhandlede Tilfælde, at lade deres Børn opdrage i Folkekirkens Tro, og, skal en saadan Berettigelse indrømmes dem, medens det iøvrigt gjøres til Regel, at Børnene skulle opdrages i en Troesbekjendelse, hvortil En af Forældrene hører, da bør det, ved Siden af en saadan Regel, udtrykkeligt udtales i Loven.